

Eylül 2022
Sayı 3

Kaleydoskop

KURTULUŞ ANADOLU LİSESİ OKUL DERGİSİ

**Biz Büyük
Bir Aileyiz.**

hayata bir de **kaleydoskop**'tan bak

KALEYDOSKOP'un yeni sayısı ile yeniden merhaba diyoruz.

Gökyüzü, yapraklar, çiçekler, renkler, yıldızlar... Baharda, yaprakların arasında koşuşturan masum kalpler ve bununla birlikte oluşan resim çizme, yazı yazma hevesi.

Bir yazar da olsan, bir çizer de olsan penceren her zaman açıktır çevrendeki eylemlere karşı. Küçük bir yaprak kıpırdaması bile düş dünyanızda birçok şey uyandırır, anılarınızı okşar. Zihniniz çevrenizden dökülen yıldız parıltıları ile dolar bir anda, ilham ışığı vücudunuzu sarar. Terk etmek istersiniz bulunduğunuz yeri; çalışma masanıza, en güvende hissettiğiniz alana gitmek istersiniz ve sizi sürükler o ilham ışığı. Kendinizi o masada, o güven verici eşyalarınızla bulursunuz. Topladığınız yıldız tozları kaleminize mürekkep, fırçanıza boya olur. Hatta biraz daha şanslıysanız yolunuza rehber olur. Atmanız gereken adımları sizin için daha belirgin hale getirir.

Yazı yazmayı ve resim çizmeyi bu kadar güzelleme nedenim herkesin bir gün bu iki işten birine isteyerek veya istemeyerek katılacağıdır. Belki duygularını anlatacak kimsesi olmayan bir genç, belki de işindeki yorgunluğunu boyaları tuvale savurarak atan bir yetişkin. Kim bilir belki de “ Bu çocukta bir gariplik var! ” denen fakat sadece geniş hayal dünyasında kulaç atan bir çocuk. Fark ettiyseniz yaştan söz etmedim hiç, bahsetmeyeceğim bile bu büyüdü dünyaya girmek için bir sınır olmadığından. Biraz boya ve kalem, biraz ilham size rehber olacak, bazen de başınızı okşayacak yıldız tozları. Tek ihtiyacınız olan bunlarken çekinme şansınız yok denecek kadar az.

Kim istemez ki tek yaprak kıpırtısının içinde tonlarca şeyi uyandırmasını, daha renkli bir penceresinin olmasını. En güzeli de kendisine ait bir yıldızının olmasını. O yıldız bu kadar değerliyken yıldızın sizi bulmasını beklemeyin; siz onun peşinden koşun, beklemek yerine yıldızı bulmak için ilk adımı siz atın.

Umarız Kaleydoskop'un bu sayısı hayat pencerenzdeki renklere tutunmanızı, yeni renkler keşfetmenizi sağlar.

ÇİZERLER

SILA DEMİRCAN
MELİKE TEKİRDAĞ
İLEY BALCI
MELİKE SEVENCAN
BEYZA AL
ZELAL DEĞER

EDİTÖRLER

ŞEVVAL POLAT
TUĞBA TURUNÇ
IRMAK GÜLMEZ
ECENAZ ÖZCAN
ALİ ŞAHAN KURU
KEREM EMİK
MURAT DURUKAN

KAPAK TASARIM

KEREM EMİK
SILA DEMİRCAN
MURAT DURUKAN

DANIŞMAN ÖĞRETMENLER

MURAT DURUKAN
KEREM EMİK
ALİ ŞAHAN KURU
YELİZ KARADAŞ AYGÜNDÜZ
SEHER GÜNER

6.....boşluk

9.....etraftaki gözler

10.....savaş alanı

13.....bekleyense eğer

14.....pencere

15.....insan ne için yaşar/
içimdeki ses

18.....deniz'e

21.....demon slayer

24.....ayna

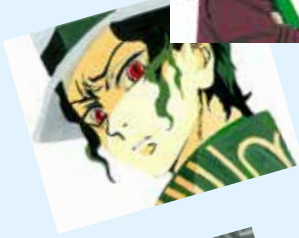
26.....matematik seferberliği

28.....bir çift siyah eldiven

30.....aylak adam'a dair

36.....metaverse/blockchain

40.....genç olmak

Değerli Okuyucular;

“Kaleidoskop” adlı dergimizin 3. Sayısını çıkarmanın heyecanını ve gururunu yaşıyorum. Değerli Öğretmenlerimizin ve Sevgili Öğrencilerimizin aylardır yapmış oldukları çalışmalar sonucunda Kurtuluş Anadolu Lisemize yakışan, zengin içerikli bir dergi ortaya çıkardık.

Biliyoruz ki Gazi Mustafa Kemal Atatürk’ün dediği gibi “Gelecek, gençlerimizin omuzlarında yükselecektir.”

Bu sayede muasır medeniyetler seviyesine çıkabileceğimize inancımız tamdır.

Okullar sadece öğretimin verildiği yerler değildir. Bilimin ışığında öğrencilerin kendilerini gerçekleştirmelerini sağlayan;

Öğrenciyi hayata, geleceğe hazırlayan,

İyi birer birey olmanın,

Ahlaklı olmanın,

Vatanımız ve memleketimiz için fedakârlık yapmakta sınır tanımamanın,

Milli değerlerimizi ve milli ülkümüzü yüceltmenin,

İnsanlar arasında dil, din, ırk ve sair farklılıkları zenginlik kabul etmenin,

Diğergâm olmanın,

Doğaya saygılı olmaktan hayvan sever olmaya çevre bilinci ile mücehhez olmanın önemini, yaparak, yaşarak öğrenmenin hayata kattığı değerlerin verildiği kurumlardır.

Kalabalık bir çalışma grubuyla başladığımız ve sonuna geldiğimiz bu süreçte emeği geçen Değerli Öğretmenlerimize ve Sevgili Öğrencilerimize teşekkür ediyorum.

Biz Kurtuluş Anadolu Lisesiyiz.

Biz Büyük Bir Aileyiz.

Gökhan ÇİT
Okul Müdürü

Boşluk

Hızlıca gözlerimi açtım, duvarda asılı ve genelde güzel sohbetlerde bulunduğum saatiime baktım. Saat henüz sabah üçtü. Üzerimdeki hisse anlam veremedim. Şu sıralar rüya ve gerçeği karıştırıyorum diyebilirim.

Gördüğüm ve aniden uyanmama neden olan o görüntüler neydi? Çocukluğumdan kalma, eski evimizin yakınında gittiğimiz bir çarşı mıydı? Hayır, belki de ben küçükken yaptığımız uzun yolculuklardan kalma bir görüntüydü. Yoksa bunları dün mü yaşamıştım? Hayır, dün karşı kasabadaydım, Lara teyzenin yanında ona günlük işlerinde yardım ediyordum. Bu bağlantıları kurmadan günümü başlatamıyordum artık. Dün ne yaptığımı, nerede olduğumu, rüyamda gördüğüm yerlerin uzun yıllar öncesine ait olduğunu hatırlatmam gerekiyordu kendime. Derin bir nefes aldım, Şubat'ın soğuşunu göğsüme hapsedtim. Bu sabah rutini bir parazit gibi içime girmiş, günden güne eksilmemi sağlıyordu. Odam günden güne daha da dağılıyordu. Boya kutuları mıydı kenardakiler, boya mı yapıyordum yani? Bunu Lara Teyzeye sormayı aklımın bir köşesine not ettikten sonra yer yatağımdan kalktım ve pencereye ilerledim. Dışarıya göz gezdirdiğimde ince fakat sık karların yağdığını gördüm. Kalbim beyaza büründü adeta. Yerler kar tutmamıştı ama onların kaldırımında eriyişini görmek bile susmak bilmeyen zihnimi bir nebze de olsa susturuyordu. Dışarıda kimse yoktu, korktum başta.

Hızlıca ayakkabılarımı giyindim, üstümü önemsemeden çıktım dışarıya. Boş sokakta kimsecikler yoktu. Ben, beni yalnız bırakmayan ayakkabımdan çıkan takırtı, eserse rüzgar sesi vardı. Dahası yoktu. Bu ne demek? Lara Teyzeyi mi bulmalıyım şimdi? Keşke zihnim ve bu sokak kadar boş olsaydı, diye geçirdim içimden. İnsan trafiği kesilmiş yolda huzurla yürürken, kafamda sadece Frank Sinatra şarkıları çalıyor olurdu. Yıllarca arzuladığım boş bir zihne sahip olurdum ama ne yazık ki bozuk bir alarm gibi susmaz asla zihnim. Birkaç insan, yalnızca birkaç insan istiyorum zihnime, fazlası değil. Onları ve onların temiz düşüncelerini istiyorum, art niyetlerini değil. Belki de iyidir kimsesizliğe uyanmak ve boş bir dünyada yaşamak. Belki anne babam da gelir buraya, görmek isterler mi beni bilmem ama hatırladığım bir iki çocukluk anım canlanmaya başladı ilerde, bir perde arkasında. Gördüğüm an adımlarımı hızlandırdım ve sandalyelerden birine oturdum, gülümsedim. Annem azarlıyordu bu perdede beni, çamura bulanmış beni. Annemin güzel yüzüne, sarı saçlarına, gülümsediğinde yüzünde oluşan hafif çizgilere büyük bir şefkatle baktım.

Ben bu düşünceleri zihnimden geçirirken yanıma bir kadın oturdu aniden. Hani dünyada tek kalmıştım? Bu yalnızlığı oldukça sevmişken bir misafir hoşuma gitmese de sağıma döndüm ve yüzüne baktım o kadının. Saçları sarıydı, yüzünde çeşitli yerlerde benleri vardı, gamzesi sıcak bir kalbe sahip olduğunu kanıtlarcasına ortaya çıkmıştı.. Gözlerimi kırptım bir iki defa. Daha sonra anne,diyebildim sadece. Sonra aniden yerimden kalkıp resmen üstüne atladım diyebilirim. Ama bir şey yoktu kucağımda, bir his, bir varlık yoktu. Kayboldu annem, etraf yine beyazlamıştı aniden. Anılarımın sergilendiği perde kayboldu, sandalyem uçtu gitti. Ellerime baktım aniden gelen uyuşukluk hissiyle, ellerim yavaş yavaş silikleşiyordu. Bilincimin yavaşça kapandığını hissediyordum, bembeyaz sokak bir anda gözlerimin kapanmasıyla siyaha büründü.

Hızlıca gözlerimi açtım, duvarda asılı ve genelde güzel sohbetlerde bulunduğum saatime baktım.Saat bu sefer sabah altıydı. Rüyaymış, diye geçirdim içimden. Üzerimde geçmişin kara bulutlarının ağırlığı vardı. Keşke sarılabilsen o perdedeki, çamura bulanmış masum çocuğa, diye geçirdim içimden. Yaşayacağı şeylere karşın kabuğunu sert tutması gerektiğini tembihlerdim ona. Şu sıralar rüya ve gerçeği karıştırıyorum, bilmiyorum sevmiyor muyum bu rutini, nefret ediyorum belki. Aslında benden uzaklaşmış, beni görmezden gelen geçmiş böylesine görmek mutlu ediyor beni. Mutlu ediyor etmesine ama sömürüyor ruhumu günden güne, azalıyorum gitgide. Birkaç dakika sürüyor, ama bu yalnız adamın hem ruhunu sömürüyor hem de mutlu ediyor.

TUĞBA TURUNÇ

ETRAFTAKİ GÖZLER

YILDIZ YILDIRIM

Yine bilmediğim bir sokakta, bilmediğim bir binanın merdivenlerindeyim. Ne zaman bunalsam karanlıkta parlayan o gözlerden, bileğimdeki prangalardan, bilmediğim sokaklar yoldaşım olur sarmalar beni. Neden kaçırıyorsun hep, neden bilmediğim sokaklarda duvar arkalarına saklanıyorsun diye içinizden geçirdiğinizi biliyorum.

Şu an bana sorgulayıcı gözlerle baktığınızı da biliyorum. Keşke bilmeseydim, keşke kaygılarım yüzünden insanların hareketlerini tahmin ediyor ve kaygıma kaygı katarak kendimi, yanlış anlaşılmamak adına sizlere uzun uzun açıklıyor olmasaydım. Gözünüzde kötü bir imaj çizmek yok olmaktan daha da beter benim için, işte bu yüzden fazla fazla düşünerek kendimi açıklamak zorundayım sizlere. Sormasanız bile açıklamak zorundayım zaten. Yoksa etrafımdaki gözlere katılırsanız ben ne yaparım?

Kaçmamın nedeni insanlardan korkmamdan değil ya da öyle henüz adlandıramadım hislerimi. Sadece etrafımdaki karanlıkta parlayan ve her davranışımı Mona Lisa tablosunun insanları takip ettiği gibi takip eden gözlere kim eklenecek kestiremiyorum. Kim yargılar, kim beni kabul eder bilmediğimden eninde sonunda benden nefret edecekler diyerek saklıyorum asıl ruhumu binalara. Hayır aklımı kaybetmedim ya da henüz kelimesini eklemeliyim bu cümleye. Yüzüm öyle demiyor belki, gözaltı morluklarım var, yenmiş tırnaklarım, sökükle tırnak etlerim var, yenmiş dudaklarım, ansızın hızla atan kalbim ve terleyen avuç içlerim.. Ha bir de ortaokuldan beri yazdığım yazılarım var. Bir de bana eşlik eden gözler... Her gece göz damarlarının patlamasını ağızlarından su alarak izleyen gözler... Keşke yok olsa dediğim gözler.

SAVAŞ ALANI

KIYMET ACAR

İnsan bir korkuydu,
bir geçmişti,
bir tarihi, bir mutluluk, huzurdu, bir sırdı ama
en çok bir savaştı, bir savaş alanıydı insan...

Hasan'la burada tanışmıştım. İnce belli, sarı saçlı, kahverengi gözleriyle çok sıcak bakıyordu. Mahalle bakkalının çırağıydı. Pek konuşmazdı. Sıskanın teki diye de pek arkadaşı olmazdı. Arada bir bana uğradı. Bana uğradı dedim de sanmayın öyle gelip oturur konuşurdu. Birkaç ihtiyacımı getirirdi. Suydu, emekti işte kapıda gözlerini indirir. Abi ihtiyaçlarını getirdim der ve sonra da giderdi. Babasını küçükken kaybetmiş annesi de hastaymış bir de ablası varmış. İki kardeş biri evde biri dışarıda canla başla çalışıyorlarmış. Dikkatimi çekti. Bu eğik başın altında yok muydu dik başlılık, bu sessizliğin altında yok muydu konuşkan bir huyu. Ben, Hasan'ı bir savaşa benzetirdim. Savaştı ama kanın bulunduğu, insanların birbirini öldürdüğü bir savaş alanı değildi o. Nereden bileyim sessiz bir savaştı. Hiç kimse tüfeğini çekmiyordu, ateş etmiyordu. Herkes bekliyordu. Tüfeği çekse biri sanki fırtına kopacakmış gibiydi. Zaten en tehlikeli savaş ta bu değil miydi? Sessiz savaş kimin ne olduğu, kimin ne zaman sıkacağı belli olmayan savaş. Bu şehre, bu kalabalığa yeni gelmişim. Koskoca şehir bana çok gelirdi. Hasan yalnız olmadığımı hissettirirdi. Ses tonu, küçük bir bakışı bile insanı mutlu ederdi.

Bir gün tutamadım kendimi gittim konuştum. "Adın ne" dedim. "Hasan" dedi.

Benim ismimi sormadı ama ben yine de söyledim. "Salih" dedim. Yüzüme bakmadı bir şey de söylemedi. Yeni gelen domatesleri rafa dizmeye devam etti. "Şu evde oturuyorum, yeni taşındım" dedim. Yine yüzüme bakmadı. "Biliyorum" dedi. İçeriye geçti. Tutamadım kendimi daha doğrusu nasıl birden söyledim bilmiyorum. "Ulan sen hiç konuşmaz mısın?" dedim. Bir şey demedi ama bu sefer baktı hafif bir gülümseme ile, ilk defa bu kadar net görüyordum gözlerini, parlak gözleri vardı. Sonra tekrar eğdi başını bu sefer başka bir kutu aldı dışarıdaki tezgâha gitti kutudaki elmaları dizmeye başladı. İki ekmek istedim poşetime koydu ve ekmekleri bana verdi. Ben de eve gittim. Yemekten sonra da günün verdiği yorgunlukla yatağıma uzandım. Başka bir gün sıradan bir günde sahilin orada Hasan'ı gördüm. Öylece gün batımını izliyordu. Yanına gitmekle gitmemek arasında çok kararsız kaldım. Kendimi bu zayıf görünen çocuğa çok yakın hissediyordum ama bir taraftan da bu onun canını sıkıyor diye korkuyordum. Gözünü gün batımından ayırmıyordu. Sadece bakıyordu. Anlamsız bakışlarla bakıyordu. Bakışlarına dayanamadım. O parlak gözleri gün batımına bakarken hafiften sönmüştü.

Yoksa bir şey mi olmuştu? Yanına gittim "Hasan" dedim, bakmadı. Duydu mu, duymadı mı? Tekrardan "Hasan" dedim, baktı.

“Ne yapıyorsun burada?” dedim. “İşe gitmedin mi?” “Hayır” dedi.

Kısa cevaplarına devam ediyordu. Buna alışmıştım, canımı sıkılmıyordu artık. Nedenini sordum. “Öylesine gitmedim” dedi. Belli, bir derdi vardı. Gözlerini ne kadar kaçırsa da dolmuşlardı. Bunu fark ediyordum. Canını sıkılmak istemedim ama içimden geçenleri söyledim. Belki kendini biraz daha iyi hisseder diye “Hasan” dedim. “Bak oğlum, ben bu şehre yeni taşındım. Seni iyi tanımam ama sen şunu iyi bil senin o sessizliğin, o parlak duruşun, eğik başın altındaki dik duruşun bana çok iyi geliyor. Belki farkında değilsin ama yalnızlığımı bu koca şehirde tek başına giderebiliyorsun. Hasan biliyor musun? Bazen seni bir savaşa benzetiyorum ama kan akan, ölüm dolan savaş alanı değil.

Sessiz, sakın içinde bekleyen fırtınayla her an elindeki tüfeği çekip tüm savaşların en büyüğünü başlatacakmışsın gibime geliyor.” Gözlerine baktım, yüzüme gülümseyerek bakıyordu. Bu bakışları ve gülümsemesi içimi ısıttı. “Sen” dedi, “Sen sadece bunu ben de mi görüyorsun?” Ne demekti şimdi bu. “Evet” dedim. “Ben” dedi, “Bunu herkeste görüyorum ama herkesinki farklı. Bak insan bir savaş alanı. Senin de bir savaş alanın var. Seninkini bilemem sen benden daha iyi anlarsın, bilirsin o savaşı. Neyse uzatmaya gelmez. Biraz daha oturur konuşursam ustadan laf yiyeceğim. Ayrıca sağ ol konuşman iyi geldi.” Deyip, yanımdan kalktı. İlk defa bu kadar uzun konuşmuştu. İşte buna alışık değildim. O gün daha da net anladım. Hasan sessiz, sakın, eğik başlı, sıska bir çocuk olabilirdi ama konuştu mu karşısındakine çok şey katardı. Ben çevremde bir savaş görüyorken Hasan binlercesini görebiliyordu. Acaba o yalnızlığımı hangi savaşla gideriyordu?

BEKLEYENSE EĞER

HİVİ ÇELİK

“ Sonbaharın emaresi; yeşilden soluk ya da koyu renklere, turuncudan sarıya bürünmüş yapraklar tümüyle canlılığını kaybeder. Üç aylığına yeşermeyi reddeder. onlar dinlenir. Tıpkı insanlar özgü, hayatın verdiği o yorulculuğuna koyduğu ara gibi en sonunda da yenilenmeyi beklerler. Onların canlanması yenilenmesi için gerekli sürenin üç ayın ardından”

Hüzünlü ifadesiyle pencerenin kenarına ilişmiş, oturmaya karar vermişti. İlk karın yağışını izlemekteydi. Karın getirdiği mutluluğu yaşayan çocukların, büyüklerin seyirinde kaldı uzunca. Gözünde yaşlar birikir gibi oldu fakat o ağlamazdı ki öyle de oldu göz yaşı akmadı. Hızlıca kalktı ağlamaklı hâliyle oturduğu yerden. Hüzünlü ifadesiyle birlikte acının ve nefretin de esiriydi artık. Bu kış ayları onun nefret ayıydı. Buruk gülüşüyle elinde kalmaktan buruş buruş olan kağıda ev sahipliği yapan şiirini seslice okudu:

“ayarsız ayarlarıma zamansız yakalanmaca
dipte bir yerde zincire bağlı tadı
bırak artık bu tadından yenmez ürününü
yakan olaydı altı üstü yaşam
düşünsel çarpık çehresi
huzursuzluğu yaratan yanıltıcı tını
bırak artık bu tadından yenmez ürününü”

İlk karın yağışını izleyen benliğim, bağlandığım onca umudum da sonbaharla birlikte yokluğa karıştı değil mi sevdiğim. Yorgunluktan kastın da bendim tüm sözün farkındaydım fakat bilirsin konu sen olduğunda tükenmek nedir bilmeyen ümitlerle bağımlı birine dönüştüğümü, peki sen eskisinden de iyi misin? Ben olmadan, biz olmadan üç ay boyunca o sonbahar ayında söylediğin sözler beliriveren, tüm uvuzlarımı ele alan güç olan sen. Bu sözde söylediğini düşünüp durmayı bırakamayan beni bırakan, sonrasında sana sorarım sen ne haldesin merakın esiri olmuş benliğime saklanarak sorarım, ekili kalan aşkımızın sonunda bana kalan sözlerinden biriymi bu oysa sonbahar son bulmuştu bırakıp gittiğin günün ardından oysa yüreğime.

PENCERE

Az önce penceremi açtım

Rüzgar esti

Hafiften saçlarımı savurdu

Hissetmedim

Bulutlar çekildi

Güneş daha da parladı

Ben görmedim

Bir kuş öttü

Duymadım

Aşağıdan bir çocuk seslendi

“Anne” diye

Ona da kulak vermedim

Rüzgar yapraklara şarkı söylemeye gitti

Hafiften hışırdadı yapraklar

Yapraklar şarkıya katılmıştı

Bu rüzgarın hoşuna gitti

Daha da çok hışırdadı yapraklar

Ben duymadım yaprakları

Her iki seferde de

Aman canım boşver sen

Hem sen söylesene en sevdiğin çiçeği

Ne çiçeği

Neyse kapat sen pencereni

Bir çiçek söyle işte

Papatya olsun

Herkes tanır onu

Seviyor sevmiyordan

En kolayı

İnsan ne için yaşar?

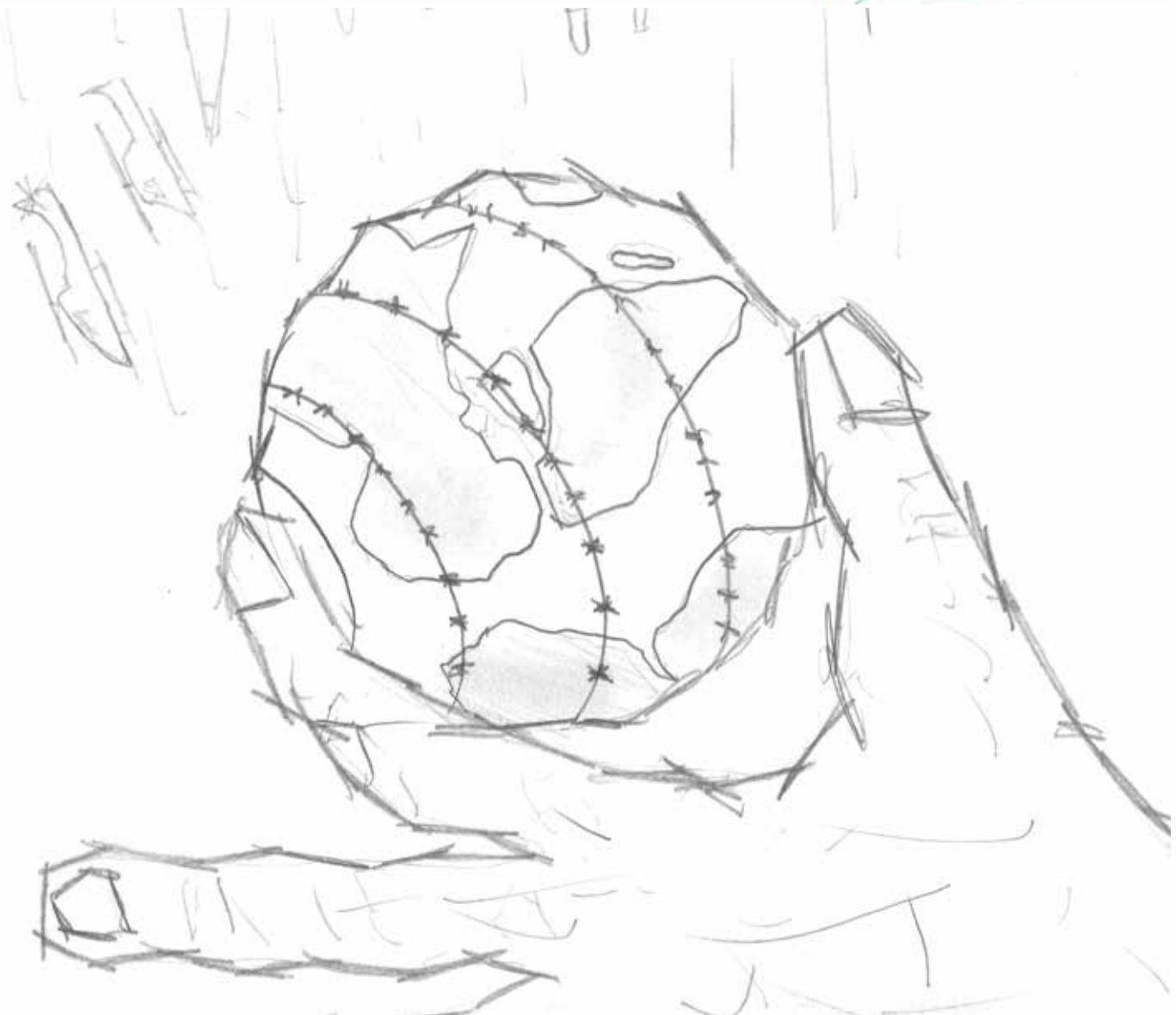
Hak etmediği bir ceza için mi? Yoksa çabasının bir sonuç aldığı görebilmek için mi? Ne acınası bir inanış değil mi? Dünyaya gelirken bile bir adaletsizliğe maruz kalıyoruz. Bu ister yaşadığım ülke olsun ister sahip olduğun aile olsun. Sorgulamak bile bir süre sonra insana hüzün ve acı veriyor. Çünkü sorguladıkça ve sorgularının sonucunu alamadıkça sorgulamanın da pek bir anlamı kalmıyor. Daha bu küçük yaşlarda bile bir şeyler sorgulattıran ve bu sorgulamamın sonucunu cevapsız bırakan bu dünyayı bir kez daha kınıyor ve anlam veremiyorum.

İçimdeki Ses...

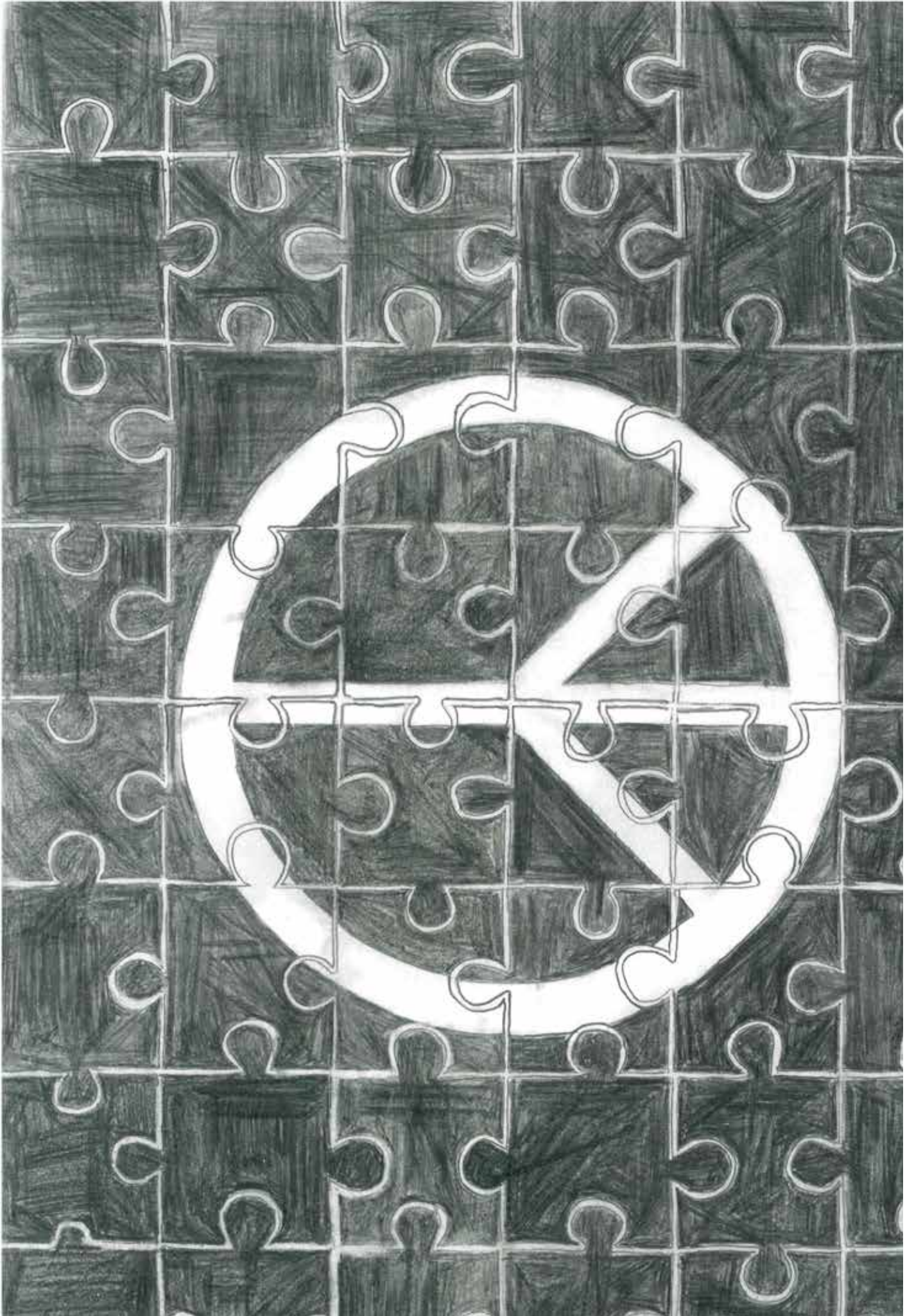
İnsan her zaman neyi, neden yaptığını düşünmez. Sadece içinden bir istek gelir ve onu yapar. Bunu yapması için ne bir sebebi vardır ne de bunu yapmaması için koyulan kurallardan korkuları... Hayatın bana koyduğu kurallara uymamı beklediğini her zaman biliyordum, hâlâ da biliyorum. Ama ne zaman içimden bir ses o kuralları yıkmamı söylese o sestem korkarım, o sesin bana yapabileceğilerinden korkarım çünkü. Belki bir an gelecek ve benden istediği şeyi yapmamam için bir sebep yok diye düşüneceğim ya da bana yapmamam için konulan kurallara uymamın çokta gerekli bir şey olmadığını. İşte bundandır korkum, ya içinden çıkamayacağım bir duruma sürüklerse o ses beni? Ya içlerindeki sesleri duyamayanlar yargıllarsa beni? İstedğim şey kurallara aykırıysa ne olur peki? Ah... İçimdeki ses... Sen öyle bir piyonsun ki ister seni kullanır oyunu yani hayatı kazanırım ister yine seni kullanır oyunu yani hayatımı altüst ederim.

Gilcan Akmal

Deniz'e

IRMAK GÜLMEZ

Gençlik koşuşturması arasındaki en güzel şeydin sen. Senin için koşarken ciğerlerim ilk defa havayla buluşmuş gibi acırdı, hayatta tek hoşuma giden acılardı, senden gelenler. Sen giderken öğrendim boğulmayı, kimse kurtaramazdı , kurtaramadı. Arkanı dönüp kalsaydın benimle tekrar dolsaydı ciğerlerim kokunla . Sen dönmeyince ben koştum sana, seni bulana kadar, artık nefeslerin anlamı yokken, her gün , her saat, her saniye . Pes ettim sonunda on beş yıl önce bugün , kendime ait bir ev bulana kadar . Sanki bir gün dönecekmişsin gibi dizdim evi , diş fırçanı koydum banyoya , dolabına dokunmadım. Çiçekler koydum senin için tek bir tanesi bile solmadı. Gözyaşı gören çiçekler solmaz dediler, gözyaşlarımla suladım ben . Yağmur yağarken şemsiye kullanmadım, anlamasınlar istedim ağladığımı. Kitaplarda bulamadım seni, kimse yazamamış senin gibi bir adamı. Kimse görememiş seni, herkes kahve saçlarına ,gözlerine yazmış. Bulamadım seni kitaplarda. Resimlerde buldum seni buruk ruhunu ,yorgun kalbini , insanlara yardım ederken kırılan ellerini , titreyen sesini. Seni çizdim her boşluğa, gören olursa haber versin bul beni diye. Ama hiç gelmedin. Bulamadın beni. Hiç tutuşmadığımız eller, bakışmadığımız anlar için yazıyorum bunları. Saniiyeler normalden daha hızlı akarken, yanında biraz daha kalmak istiyordum. Belki seni değil , kafamdaki seni sevdim. Ellerini tutamamak, sana sarılamamak hayal gücümü genişletti. Sevdiğini hayal ettim, konuştuğumuzu, sarıldığımızı. Hiçbiri gerçekleşmezken düşüncesi bile yetmişti mutluluğa. Seni düşündüğümde her şey. Artık bana ağır gelen bu duygular altında ezilmek zor gelmeye başladı. Bir psikiyatriste randevu aldım. Eğer yaşadıklarımı anlatırsam iyi geleceğini düşünüyorum. Odası çok güzeldi, yeşil bitkilerle dekore edilmiş odası içeri adım atıldığı an insanı güvende ve huzurlu hissettirmeye yetiyordu. Birkaç seans sonra bana yardımcı olması için ilaçlar yazmıştı. İlaçlar bedenimi uyuşturuyor, anıları ,günleri silikleştiriyordu. Uyuşan zihnim artık bu evi kaldırmıyor, daha küçük bir yer arıyordu. Doktorum içimden geldiği gibi küçük bir yer bulmamı tavsiye etti. Bulduğum yer küçük belki biraz gürültülüydü. Burada sana ait tek şey bendim. Yanımda eşyalarımı getirmeyi düşünmüştüm fakat odam o kadar büyük değildi. Burada geçirdiğim vakitte yeni insanlar tanımaya başladım. Kendi hikâyelerinin ana karakterleri olan insanları. Benimki sendin ama sen de yavaş yavaş silinmeye başladın zihnimden. Tek hatırladığım seni ilk gördüğüm andı. Adının tam zıttı olan kahverengi gözlerin ve saçların adeta adınla savaşıyordu. Ama ruhun insana bir deniz gibi huzur verirken adınla bir bütündün. Ruhun deniz gibiydi. Sanırım unutuyorum seni. Aptalım yine seni unutacak kadar aptalım . Seni unutmak benim için bir hata fakat, elimde değil. Kimse istemez seni unutmayı ama ben seni unutacak kadar aptalım bu günlerde. Sensiz bu vücudun yaşamasının anlamı yoktu ama başaramadım yaşamdan koparamadım, izin vermediler. Ben seni unutmamak için çabalarken onlar zorla kafamdan sildiler. Suçlu ben değilim onlar.

Toprak buraya geldikten 1 ay sonra bu mektupları yazmaya başlamıştı. En sevdiğim hastamdı Toprak. Onunla dışarıda sohbet etseniz konuşmasına hayran kalırdınız. Gününü kitap okuyarak ve resim çizerek geçirirdi. Okuduğu her kitabın arkasına "Burada da yoksun Deniz." yazardı. Denizi çizdiğini söylediği onlarca resim yaptı. Deniz'in kim olduğunu anlamam pek uzun sürmemişti. Toprakla yaptığımız terapilerde geçirdiği zor zamanlar , yaşamını zehir eden babası , küçük bir çocuğa verilmeyen sevgi hepsini yavaş yavaş anlatmıştı. Özellikle küçük bir çocukken , babasının davranışları Toprak'ı çok derinden etkilemişti. Babasının ailesine değer vermeyişi , her gece çıkan kavgalar, on yaşında çalışmak zorunda kalışı. Annesi her daim Toprak'ı desteklemiş onun için babasına katlanmıştı. Ama her ne kadar annesinin sevdiğini bilse de baba sevgisinden mahrum kalmıştı. Her şeye rağmen hayatta kendine güzel bir yer edinmeyi başarmıştı. Fakat annesinin ölümü Toprak'ı yıkılmasına hatta kendini kaybetmesine neden oldu. Anlattığına göre Denizle annesini kaybettikten sonra okulda tanışmışlardı. Yalnızlık içini kemirirken tutunacak bir kapı bulmuşu kendine. Ama Deniz'i hep yanlış yerlerde aramıştı kitaplarda, resimlerde, sokaklarda tek yapması gereken içindeki çocuğu aramaktı. Kırılmış, sevgiye muhtaç o küçük çocuğu. Deniz içindeki büyüyememiş çocuktü. Bugün Toprak ve Deniz'in bu dünyadan ayrılışının dördüncü senesiydi. Toprak Deniz'i bulamadan dünyayı terk etti. Bense her sene bugün bu saatte Toprak'ın mektuplarını okurken bu güzel insanları anıyorum.

Demon Slayer

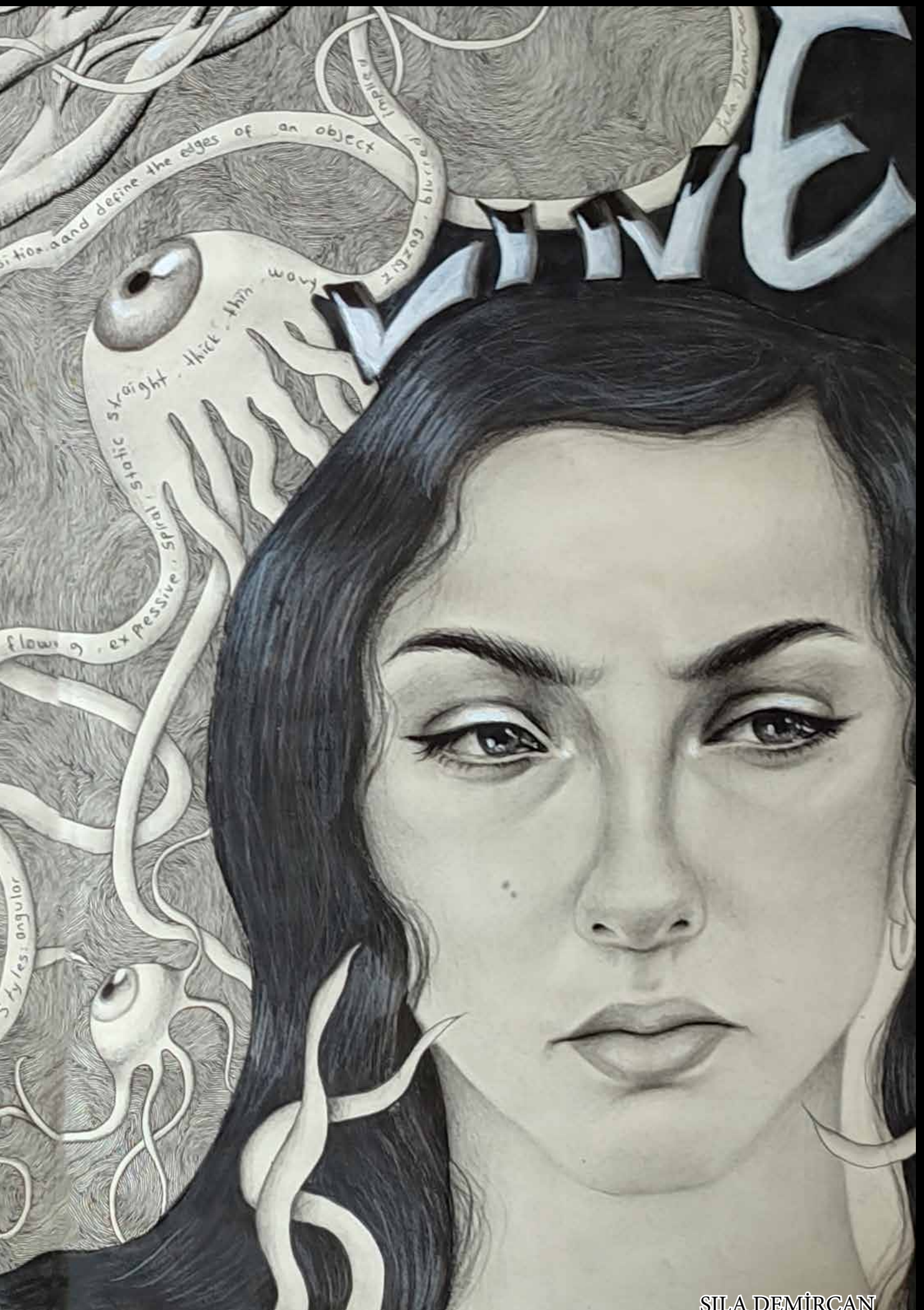
SEMA ÖZGÜ BELET
BUSE MELİS YEŞİLBAĞ

Tanjiro Kamado is a good-natured and intelligent boy who lives with his family in the mountains. After the death of his father, he became the breadwinner of the family and went to the nearby village to sell charcoal. Everything changed when he came home one day to find that his family had been attacked and slaughtered by a demon. Tanjiro and his sister Nezuko were the only survivors of the incident, with Nezuko being turned into a demon, but surprisingly still showing signs of human emotions and thoughts. After an encounter with Giyū Tomioka, a demon slayer, Tanjiro is recruited by Giyū and sent to his retired master Sakonji Urokodaki to train as a demon slayer as well. Thus begins his quest to help his sister become human again and avenge his family's death.

After two years of exhausting training, Tanjiro takes part in a tough exam, which he passes as one of the few survivors, officially making him a member of the Demon Slayer Corps. He begins his work hunting and killing demons alongside Nezuko, who has been hypnotized to not harm humans and sometimes helps him in battle. One of Tanjiro's missions takes him to Asakusa, where he meets Muzan Kibutsuji, the grandfather of all demons and the one who murdered his family. He also meets Tamayo, a demon free from Muzan's control. Tamayo teams up with Tanjiro and begins to develop a cure for Nezuko. To do so, however, Tanjiro must give her blood from the Twelve Kizuki, the most powerful demons under Muzan's command.

Continuing his missions, Tanjiro meets Zenitsu Agatsuma and Inosuke Hashibira, other survivors of the ordeal, with whom he forms an unlikely team. The group soon faces off against a member of the Kizuki, but are ultimately defeated. They are rescued by the Corps and taken back to headquarters. There, the Kamado siblings participate in a council between Kagaya Ubuyashiki, the leader of the Demon Slayer Corps, and the Hashira, the elite members of the Corps, who do not believe Nezuko should be allowed to live. However, Kagaya manages to convince them to accept her. With this agreement, Tanjiro begins to work alongside the Hashira, where he encounters significantly more resistance from the demons. Together with the Hashira and the members of the corps, Tanjiro participates in countless heavy battles against the Kizuki, which they barely survive. During the battle, it turns out that Nezuko is invulnerable to sunlight. This discovery makes her the main target of Muzan, who has long been searching for a way to overcome the sun and thus become the ultimate being.

AYNA

Daha yeniymiş gibi hatırlıyorum o günleri, sanki bir daha asla bitmeyecek bir kabus gibiydi. Her şeyi denedim kurtulmak için. Bir saniye bile olsa dünyanın tamamen susması umuduyla dua eder, ağlar, yalvarırdım. Daha çok küçüktüm oysaki, bunları hak edecek bir şey yapmaya ne zamanım vardı, ne de alışacak gücüm. Başta tatlı gelen o arkadaşlıklar zaman geçtikçe bir zincir gibi yavaşça paslanıp kararıyorlardı. Şu zamana kadar en çok korktuğum şey aynalar ve gölgeler oldu, çünkü kendimi bile onlar gibi görmeme sebep oluyorlardı.

Daha önceden birkaç kez geldiğim binada annem elimi tutarak hızla yürüyordu sanki kaçıyor ya da kaçırılıyordum gibi. Güzel ama boğucu odada karşımdaki adama bakıyordum. Sürekli değişen çehrenin herhangi biri gerçekten ona ait miydi bilmiyorum, çok küçüktüm herkesin öyle gördüğünü sanıyordum. Annemin karmaşık duygularla sarf ettiği cümleler, bana sorulan sorular ve geçen dakikalardan sonra adam masadaki telefonda birini aradı. Hayatımın dönüm noktasının o telefon olduğunu daha idrak edememiştim. Annem ayağı kalktığında ben de kalkıp aptal gülümsememle yüzüne baktım, eğildi ve bana sarıldı, “Seni seviyorum minik Siddhartha’m” idi annemin bana söylediği son sözcükler.

O omzumdaki sıcak ıslaklık hala canımı yakıyor. İçeri giren beyaz elbiseli kadın annem gibi elimi tutarak beni bir yerlere çekiştirmeye başlamıştı, nereye gittiğimizi sorsam da bana asla cevap vermemişti. O gün beni getirdiği odada tam 6 yılımı geçirdim. Başlarda korkudan odamda kocaman bana bakan aynaları ağlayarak kırıyor, her gece uyku ilacıyla zorla uyutuluyordum. En azından karanlıktan kurtulduğum için biraz daha iyi hissediyordum ama her gün o ayna yerine yeni bir tanesi geliyordu.

Titreyerek yatağıma sinip bildiğim tek şarkıyı bağıra bağıra söylüyordum. Doğuştan gelen tek yeteneğimin resim olduğunu hastanedeki “rahatlatma” aktivitelerinde farkına varmışım. O gün elimi tutarak odama getiren hemşire bana her gün hediye getiriyordu, bir gün radyo, bir gün fırça, boya, tuval... Korktuğum aynalarda kendi silüetimi

Günlerimi hastanenin atölyesinde geçirdim, duygularımı kontrol etmeye, biraz olsun seslerden uzaklaşmaya başlamıştım ya da öyle sanıyordum. Ama emin olduğum bir şey vardı ki o resimlerden hep nefret edecek oluşumdu. Sesler her saniye bana emir verse de resim yaparken onları dinlemiyordum, nefret ettiğim o resimler tek kaçabileceğim dünyaydı. Oturduğum şövalenin karşısında çizdiğim kendimi izledim saatlerce, sanrılar bana hep tuvali yırtmam, parçalamam gerektiğini söylüyorlardı, ama bunlar benim düşüncelerim değildi, olmasa da hep dediklerini yapıyordum. Bazen kendime zarar veriyor, bazen de hemşirelere saldırıyordum, bunlar gerçekten de sadece resim çizmediğim zamanlarda gerçekleşiyordu. Her defasında bembeyaz odamın benimle konuşan duvarlarının kısık sesiyle beni uyandırmaya çalışmasını duydum kendime geldiğim zaman. Ayağa kalkıp aynanın karşısına geçtim, yüzüm katılaşmış yağ gibi akıyordu, gözbebeklerim yerinde değildi. Ama sanırım kendimi ilk defa bu kadar net görmüştüm, görüntüm

değişmiyor yalnızca akıyordu. Hemen kendimi resmettim, bu kadar mutlu olduğumu hiç hatırlamıyordum, üstünden yıllar geçmesine rağmen o anki hislerimi unutamıyorum. Emirlerle karşı gelip mahvetmediğim tek dünyam, yaşadıklarımı sonsuz kadar götürecek, benim için herkesten daha canlı olan tek sözde resimdi. Hala saklıyorum canımdan çok sevdiğim resmimi, kendimi anlatma biçimimdi o benim. Her bakışında bana farklı, yeni hisler uyandırıyor, üstüne çizdiğim hiçbir resim onun kadar konuşkan olamamıştı.

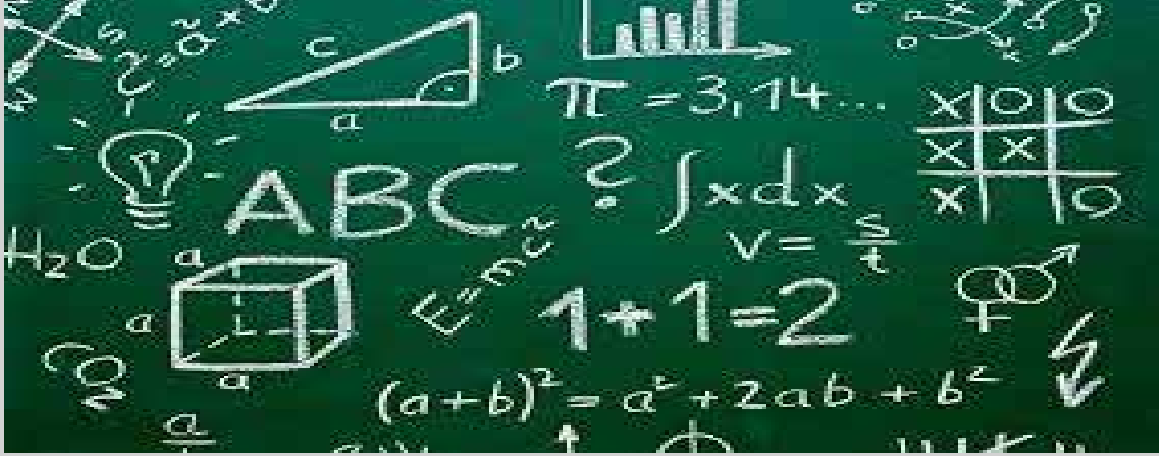
Henüz sanrıların gerçek olduğunu düşündüğüm o yaşlarım şimdi bana çok yabancı ama aynı zamanda hiç gitmemiş gibi geliyordu, hiç de gitmeyecekmiş gibi. Gitmesini de istediğim yoktu, yaşadıklarımı unutmak istemiyordum, ilham kaynağım, olgunlaşma ve yaşama nedeni yıllarım benim için hep değerli kalacaktı...

MELİKE SEVENCAN

MATEMATİK SEFERBİRLİĞİ

Matematik dersi öğrencilerin tüm eğitim hayatları boyunca zorlandıkları ve başarı oranı en düşük derslerin başında gelir. Her sene yapılan LGS , TYT, ve AYT sınavlarında Türkiye ortalaması en düşük ders grubu matematik olurken , bu sınavları kazanmada belirteç ders olma özelliğini her yıl arttırarak korumaktadır.

2021 yılı LGS' de matematik Türkiye ortalaması 4,2 olarak açıklanmış ve en düşük başarılı ders olarak başarı listesinin sonunda yer almıştır. Bu ortalamanın 2020 yılındaki verilerle benzer olduğu görülmüştür. Geçen sene yapılan 2021 YKS testlerinin sonuçlarına göre matematik yine en düşük başarılı ders olmuş ve TYT ortalaması 5,1 AYT ortalaması 5,2 olarak açıklanmıştır. Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD) tarafından uygulanan Uluslararası Öğrenci Değerlendirme Programı (PISA), 15 yaş grubundaki öğrencilerin kazandıkları bilgi ve becerileri değerlendiren ve üçer yıllık periyotlarla yapılan uluslararası bir araştırma programıdır. PISA çalışmasının amacı eğitim yöntemlerinde standartlaşmak ve gelişmeyi arttırmaktır. Bu program örgün eğitime devam eden öğrencilerin matematik okuryazarlığı, fen okuryazarlığı ve okuma becerilerin değerlendirilmek ve ülkelerin başarılarını karşılaştırmaktır. Türkiye PISA araştırmasına 2003'ten bu yana katılıyor. Bu sınavlarda alınan sonuçlar şu şekildedir;

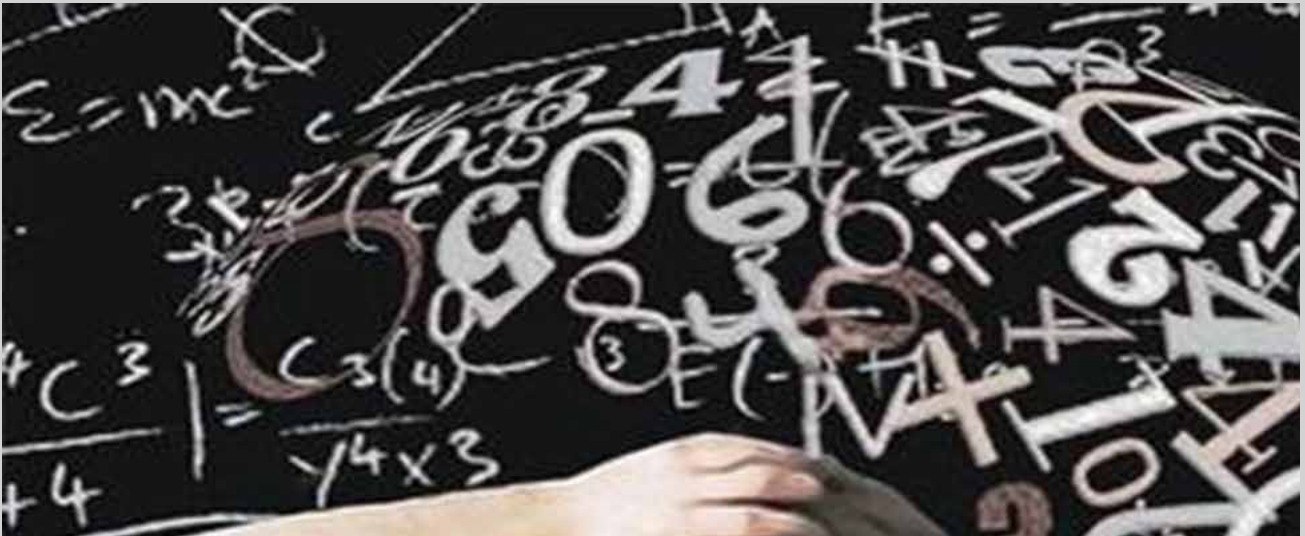
YIL	KATILAN ÜLKE SAYISI	TÜRKİYE'NİN SIRALAMASI		
		FEN	MAT.	OKUMA
2003	41	33	35	35
2006	57	43	43	37
2009	65	43	43	41
2012	65	43	44	41
2015	70	52	49	50
2018	79	40	43	41

Bu sınavlara katılan 38 OECD ülkesi arasında ise Türkiye sonlarda yer almaktadır.

Alınan bu sonuçların nedenleri tartışılırken okul öncesi eğitime katılımın az olması ve uygulanan eğitim programının PISA sınavlarına dönük olmaması başlıca nedenler olarak öne çıkmıştır. Bilgiyi yorumlayabilme ve öğrendiği bilgiyle yeni bir şey üretebilme yeteneğinin geliştirilmesi gerekliliği kabul görmüş ve 2018 yılında YENİ NESİL adı verilen soru türü ile LGS ve YKS deki matematik soru tarzı değiştirilmiştir. Yeni nesil sorularla ezbere bilgiyi değil, elindeki bilgiyi yaratıcı bir şekilde beceriye dönüştürme yeteneği ölçülmeye başlanmıştır. Bakanlığın yaptığı müfredat değişikliği ile matematik konuları azaltılmış ve yeni nesil soru türleri ders kitaplarındaki yerini almıştır.

YENİ NESİL sorularla birlikte öğrencilerin matematik dersine olan kaygı ve korkuları artmış, matematik grubunda alınan net sayıları azalmaya başlamıştır. Biz de matematik zümresi olarak öğrencilerimizin matematik dersine olan bakışını ve sınav başarısını nasıl yorumladıklarını öğrenmek amaçlı bir anket düzenledik.” Matematiğe Bakış” anketimizden çıkarılan sonuçlar;

- 1)İlkokul, ortaokul ve lise matematik müfredatının yoğun olması.
- 2)Bu kademelerde bulunan ders kitaplarının ve yapılan yazılı sınavların çoğunlukla işlem yapma yeteneğine dönük olması sonucu soru tipi ezberlemeye çalışmaları.
- 3)8. ve 12. Sınıfların sonunda yapılan LGS ve LYS’ nin matematik soru tarzı olan “Yeni nesil “ soruların uzun olması ve ne sorulduğunu anlamamaları.
- 4)Düzenli tekrar çalışmalarının yapılmaması.
- 5)Matematik dersinin soyut olduğu ve günlük hayattaki kullanımının az olması.

Yaptığımız bu anketin sonuçları gösteriyor ki matematik okur yazarlığının geliştirilmesi ,yeni nesil soru tarzının çözülebilmesinde ve başarıyı arttırmada en önemli çözümdür.

Milli Eğitim Bakanlığınca “her yerde matematik “ anlayışıyla TÜBİTAK ve üniversiteler işbirliğinde başlatılan Matematik Seferberliği ; matematik dersinin öğrenimini günlük yaşam becerilerine uygulayarak hem kolaylaştırmayı hem de öğrencilerin bu dersi küçük yaştan itibaren sevmelerini amaçlamıştır. Matematik atölyelerinin kurulması ,matematik materyallerinin geliştirilmesi ve öğretmen eğitiminin arttırılması planlanmıştır.

Bakanlığımızın başlattığı bu seferberlikle matematik dersinin en sevilen ve en başarılı ders olduğu günlere en kısa sürede kavuşmak dileğiyle...

BİR ÇİFT SİYAH ELDİVEN

MİRAY KILIÇALP

Ellerinizde beyefendi... Ellerinizde geçmişin dumanlı, yaman izleri mi var? Şayet öyleyse, bu beni çok mesut eder. Sadece ben gördüğüm için. Onlar beyefendi... Onlar size çok yakışıyor. Ellerinizi bir çift kadife eldiven gibi zarifçe çevreliyorlar. Onlara yakışır siyah bir maske olmak isterdim. Belki balolar gezerdik, ne şampanyalar patlatır, ne kadehler yudumlardık. Hasımlarınız beyefendi... Hasımlarınızı boğazlarken hiç düşünmezdim yerinizde olsam. Suçu üstlenebilecek eldivenleriniz varken, ben onlara sığındım. Fakat benim eldivenlerim yok henüz, kanımca. Bu nedenle duvara çarpan tek şey abajurlar, dolma kalemler veya mürekkepler değil; benim sırtım ve bilincim oldu. Şimdi, sahil kenarındaki evlerin arkasında, o kocaman, ihtişamlı varsılıktan arta kalan sefaletin barındığı ara sokaklarda dolanıyorum. En azından kimsenin dikkati yok üzerimde, değil mi? Bu korkaklığın beni günden güne yitirmesinden korkuyorum beyefendi. Bir çözüm bulamıyorum, eldivenler dışında. Peki ya siz, benim eldivenlerim olur musunuz? Beni bu korkunç durumun içinden kurtarır mısınız? Ah, hayır deseniz de önemli değil. Eminim ki onlar bana yakışmazdı. Ve inanın bana, beyefendi, buraya bu kelimeleri akıttırken bir art niyetim yok. Sadece, nedendir bilmiyorum, dikkatimi çekti, sokak lambaları gibi ve kaldırım taşları... Sizi rahatsız ettiysem, affola.

Aydın gündüze sahip olduğu vakit, beyefendi... Aydın gündüze sahip olduğu geceler, sırtını çimenlere bırakmış, rahat ve huzurlu geceler dilerim size.

Merhabalar, beyefendi. Buralara uğramayalı uzun zaman oldu, gerçekten uzun bir zaman. Muhtemelen siz de unutmuşsunuzdur beni, bunun farkındayım. Buraya tekrar gelmem ne kadar iyi bilmiyorum, bir ihtimal anlamsız da olabilir. Aslına bakarsanız ben yaptığım her şeye bir anlam yüklerdim, sanırım bunu bu aralar aksatmış bulunmaktayım. Esasen, şu son birkaç ayda kendimi, size bahsettiğim o 'ara sokaklarda' bile hissetmiyorum. Sanki adımlarımı gökyüzüne çevirmiş gibiyim. Bir ileri bir geri gidiyorum, gökyüzünün gözümü korkutan ışıkları bana göz kırparken yeryüzünün gözümü alan ışıkları ise yakamdan düşmüyor. Keşke ben de yapabilesem. Fakat Arafta kalmışım, ince çizginin üzerinde yürüyorum, bitmeyecekmiş gibi geliyor bazen.

Söyler misiniz beyefendi, sizin de Arafta olduğunuzu hissettiğiniz zamanlar oldu mu? Ah... Benim sorduğum da soru. Elbet herkes Araf ile tanışmıştır, değil mi? Merak ediyorum. Tanışmanızın nasıl olduğunu merak ediyorum. Nedenini bilmesem de, ediyorum. Açıķçařı benim onunla ilk tanışmam epey önceydi, hatırlamıyorum desem yeridir. Sadece ufak maziler var aklımda canlanan o kadar. Lâkin beyefendi, yakın bir zamanda en can alıcı müsabakayı yaşadığımı farz ediyorum. O an, ağıza alınmayacak küfürler etmek istemiştim; fakat kendimi tutmayı başardım. Neye veyahut neylere kızgın olduğumu bilmiyordum. Kendime mi yoksa onlara mı, bu seçenekler arasında çok mekik dokumuştum daha sonra. Eh, evreyi atlatmadan evvel pek kafa yoramamıştum buna. Hipnotize edilen biri misâli, sadece bir şeye odaklanmıştum.

şimdi ise biçare bir hâldeyim. Ancak omuzlarımı hafiften kaldırırsam geçecek gibi... Ve ben inanıyorum. Sonsuz bir kuyunun içerisine dalıp gün yüzüne çıkardığım bu umut, bana geçeceğini söylüyor. Her şey gibi bu da geçecek, izleri kendisini anımsatacak olsa da elbet bunlar da geride kalacak. Değil mi? Yanılmamalı, tutunduğum o minik umut yanılmamalı...

Kafanızı şişirmiş gözlerinizi ağrıtmış olabilirim, belki de arkadaşlarınızla derin sohbetlere girdiğiniz çay saatinizden o değerli dakikalarınızı almışımdır. Mazur görün lütfen bu aciz beni. Sadece yazmak istedim ve kendimi tutamadım, derin duygularımı tüm şeffaflığıyla aktarmak istedim bu boş kağıda. Size sonsuz gökyüzünün altında huzurlu ve mesut geceler dilerim.

Çağdaş edebiyat tarihimizin, yeterince kıymeti bilinmeyen bana göre en önemli birkaç kahramanından biridir Aylak Adam. 1959 yılında, 38 yaşındayken yazmış Yusuf Atılgan, bu eseri. Ne yazık ki yayınlanmış sadece üç romanı bulunan, bu çağının ötesindeki yazar henüz 50’li yıllardayken bireyin toplum içindeki yalnızlığı, bir yerlere ait olmaya çalışmak, aileyle hesaplaşmak gibi günümüz insanının ekseriyetle muzdarip olduğu konuları irdelemiştir eserinde. Tüm terapiler aileyle ve çocuklukla başlar, Yusuf Atılgan’da bu isimsiz karakteri üzerinden kitlesel bir terapi seansı başlatmış kitabında. Albert Camus’un Meursault’un(Yabancı 1942) dan da, Oğuz Atay’ın Selim Işık’ın(Tutunamayanlar 1972) dan da, Gonçarov’un Oblomov’undan da parçalar görmek mümkündür. Meursault annesi öldükten sonra denize gidecek kadar vurdumduymazdır, kendisini katil zanlısı olarak sorgulayan/yargılayan insanları dikkatli nazarlarla inceleyip her şeyi çok ciddiye aldıklarını düşünecek kadar insanlığın dışından biridir. Benzer ahvalleri C. Karakterinde de görmek mümkündür. C. Günlerce aynı pastanenin aynı sandalyesinde oturup yolda bir kez gördüğü için aşık olduğuna inandığı bir kıızı görmeyi bekler, beklerken de gözlerini camdan ayırdığı nadir anlarda garsonların ne kadar yapmacık olduklarıyla ilgili düşüncelere dalar. Selim Işık’ın ise selefidir C. İlk tutunamayan aslında C’dir, daha sonra Selim gelir. Kimin daha çok tutunamadığını yarıştırmak ne bize ne de bu güzide karakterlere yakışmaz. Kitapta C; “Tutamak sorunu dedim. dünyada hepimiz korkuluksuz bir köprüde yürür gibiyiz. Tutunacak bir şey olmadı mı insanlar yuvarlanır” dediği zaman ilk aklıma gelen şey ya insan tutunacak bir tutamak bulamazsa olmuştur. Kendisinden 10 yıl kadar sonra Oğuz Atay da aynı soruyu sormuş olacak ki C’nin halefini yaratmış. Oblomov miskindir C ise aylak. Ancak benzer karakterlerdir, ertelemek ve bir şey yapma gücünü kendilerinde bulamamak ortak paydalarıdır bu karakterlerin. Esas benzerliği ise her zaman Salinger’ın Holden karakteriyle kurmuşumdur. Çavdar Tarlasında Çocuklar kitabı yapısı itibariyle sorgulayan, samimi, mesnetsiz ve sürrealist gelir bana. Ancak kendi içerisinde muhteşem bir gerçeklik barındırır. Yer yer karikatürize edilmiş olsalar dahi insanın kendisine bile itiraf etmekten çekindiği onlarca düşüncüyü haykırırlar.

Hilfe!

Das Monstrum

in mir wird

explodieren!

MELİKE TEKİRDAĞ

METaverse VE BLOCKCHAIN

AYKUT GÜLBAĞ

METaverse (SANAL EVREN)

Metaverse, birden çok farklı sanal alanı birleştiren kalıcı, çevrimiçi, 3D bir evren kavramıdır. Bunu internetin gelecekteki bir yinelenmesi olarak düşünebilirsiniz. Metaverse, kullanıcıların bu 3D alanlarda birlikte çalışmasına, buluşmasına, oyun oynamasına ve sosyalleşmesine olanak tanır.

Metaverse tam olarak mevcut değil, ancak bazı platformlar metaverse benzeri öğeler içeriyor. Video oyunları şu anda sunulan en yakın metaverse deneyimini sağlıyor. Geliştiriciler, oyun içi etkinliklere ev sahipliği yaparak ve sanal ekonomiler yaratarak oyunun sınırlarını zorladı.

Konsept, Neal Stephenson'ın bilim kurgu romanı Snow Crash'de geliştirildi. Bununla birlikte, bir metaverse fikri bir zamanlar kurgu iken, şimdi gelecekte bir gerçek olabilir gibi görünüyor.

Metaverse, artırılmış gerçeklik tarafından yönlendirilecek ve her kullanıcı bir karakter veya avatarı kontrol edecek. Örneğin, sanal ofisinizde bir Oculus VR başlığıyla karma gerçeklik toplantısı yapabilir, işinizi bitirebilir ve blockchain tabanlı bir oyunda rahatlayabilir ve ardından metaverse içinde kripto portföyünüzü ve finansmanı yönetebilirsiniz.

Mevcut sanal video oyun dünyalarında metaverse'ün bazı yönlerini zaten görebilirsiniz. Second Life ve Fortnite gibi oyunlar veya Gather.town gibi iş sosyalleştirme araçları, hayatımızın birçok unsurunu çevrimiçi dünyalarda bir araya getiriyor. Bu uygulamalar metaverse olmasa da, biraz benzerler. Metaverse henüz mevcut değil.

BLOCKCHAIN (BLOK ZİNCİRİ)

Herhangi bir merkez ya da otoriteye ihtiyaç duymadan, verilerin dağıtık ağ üzerinde saklandığı kayıt teknolojisine blockchain ya da blok zinciri denir. İlk kripto para birimi Bitcoin ile hayatımıza giren blockchain, eski verilerde düzenleme olanağı sunmaz. Dolayısıyla gele-

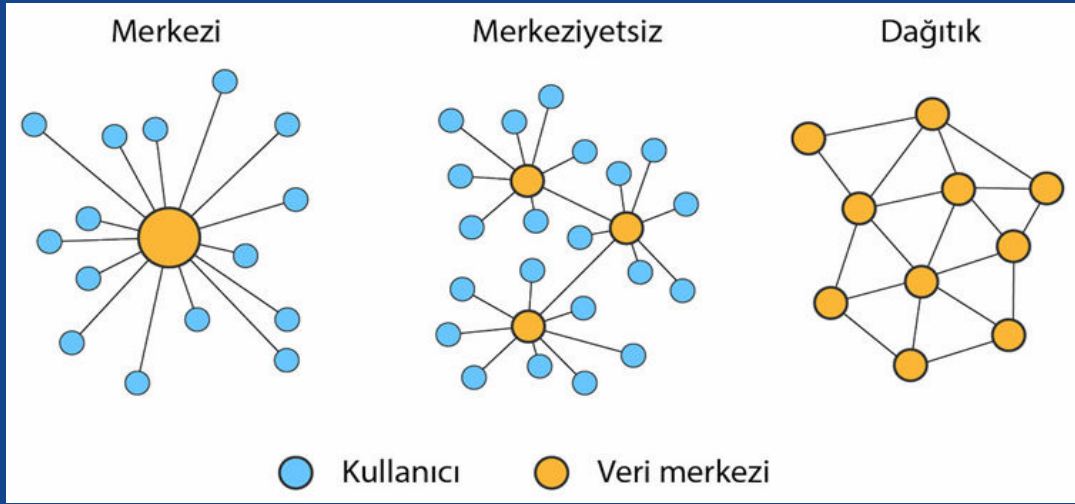

neksel veri tabanları gibi değil, işlemlerin ardı sıra listelendiği dijital bir kayıt defteri şeklinde çalışır.

Sadeleştirilmiş blockchain yapısı. Veriler giriş tarihine göre art arda sıralanır. Her blok kendinden önceki bloğun şifrelenmiş kodunu içinde barındırarak değişikliklere karşı güvenlik sağlar.

Her blok içinde işlem bilgileri ve önceki bloğun şifrelenmiş özet kodu (hash) bulunur. Her blok, kendilerinden öncekine şifreli biçimde bağlı olduğundan, herhangi birinde değişiklik yapılması, sonraki tüm bloklarda değişiklik meydana getirir. Bu sayede verilerin asla değiştirilmediğinden emin olunur.

Dağıtık ağ/sistem: Aynı veri kaydının, birbirleriyle iletişim halindeki farklı bilgisayarlar üzerinde saklanmasına dağıtık ağ ya da dağıtık sistem denir. Dağıtık ağ üzerindeki donanımlar, tek bilgisayar gibi davranırlar. Bu sayede bazı bilgisayarlarda teknik arıza meydana gelse bile, diğer üyelerde verilerin birer kopyası saklandığı için sistem aksamadan çalışmaya devam eder.

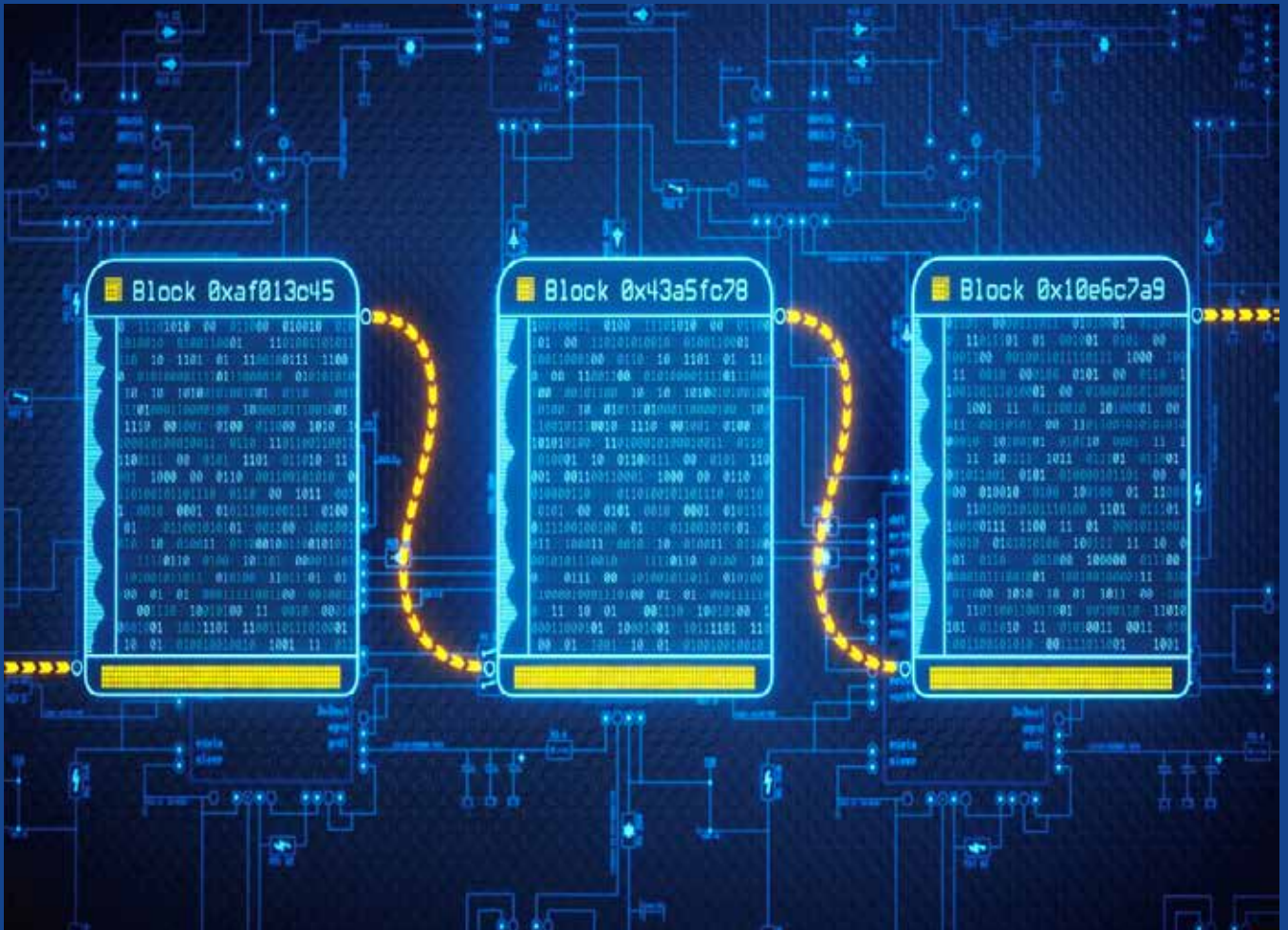

Sol: Geleneksel ya da merkezi yapıda her kullanıcı aynı bilgisayara bağlıdır.

Orta: Merkeziyetsiz yapılarda kullanıcılar, kendileri için en verimli sunucuya bağlanırlar.

Sağ: Dağıtık yapıda ise kullanıcılar aynı zamanda veri sağlayıcısıdır.

Dağıtık yapı sayesinde verilerin sahipliği kurum ya da otoritede bulunmaz. Hak; ağdaki kullanıcılara demokratik biçimde teslim edilir. Kayıtlı veriler kimsenin tekelinde olmadığından, ağdaki tüm kullanıcılar erişim sağlayabilir, herkesin eşit hak iddia edebildiği bir ortam oluşur.

GENÇ OLMAK

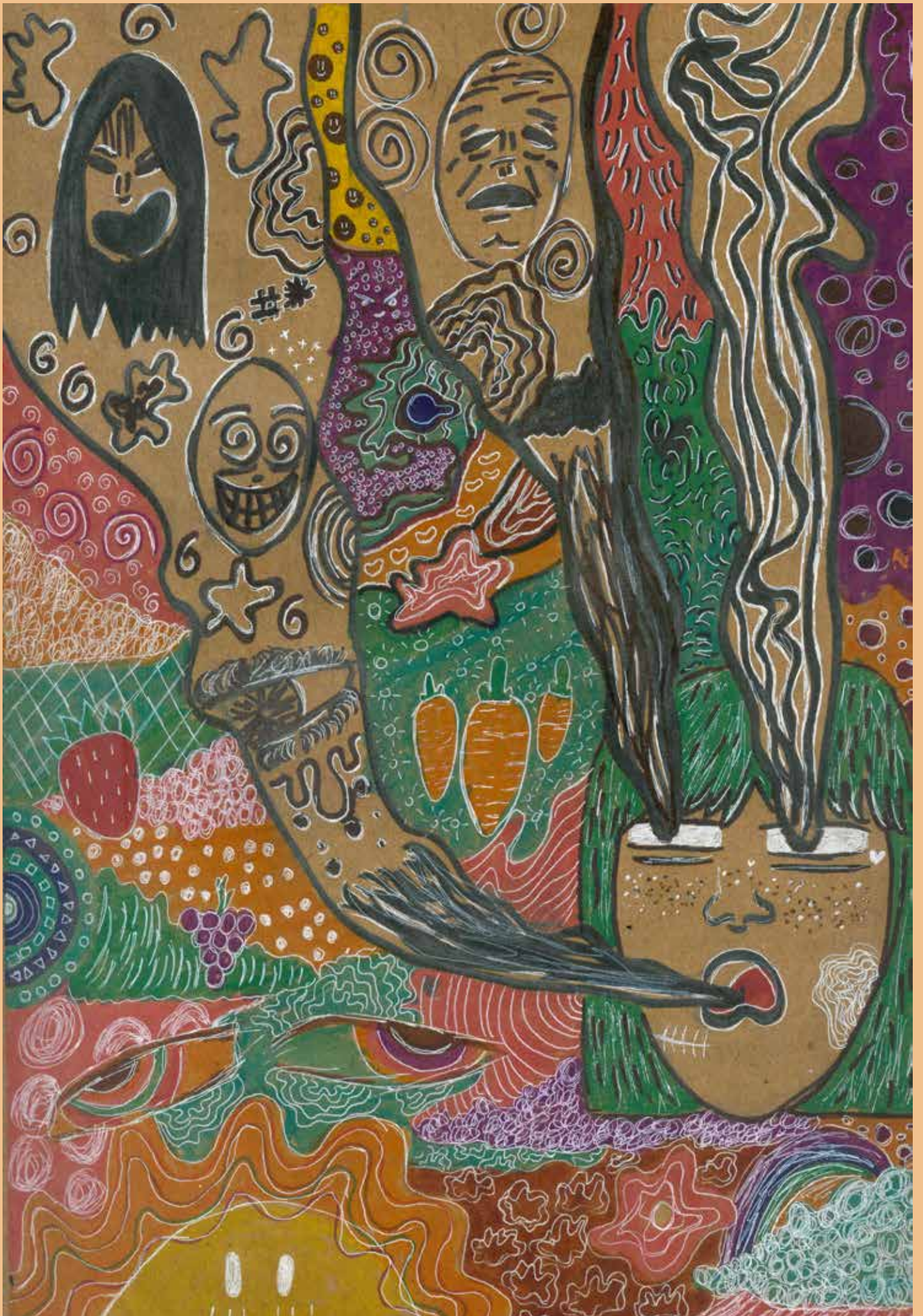
TUĞBA GENÇ

Şu günlerde toplum belirli kesimleri aynı kalıba sokmakta epey ısrarcı. Özellikle de bizleri, yani ergen kesimi. Henüz kendi karakterimiz oluşma aşamasındayken çevredeki gözler tarafından kısıtlanıyoruz. Toplum bir bariyer görevi görüyor önümüzde. Önce vücutlarımız eleştiriliyor, eleştirmelerine izin vermediğimizdeyse sırf "sağlığımız" için yorumda bulduklarını, eleştirileri kaldırabilmemiz gerektiğini söyleyip kenara çekiliyorlar. Fakat söylediklerinin nelere yol açacağını bilmiyorlar.

Kimi tanıdıklarım, arkadaşlarım kabul edilmek uğruna, zorbalık görmemek, biraz daha darbe almamak adına boyun eğiyorlar bu zorluklara. "En azından yargılayıcı bakışlara maruz kalmıyorum" diye düşünüyorlar belki de. Kişi toplumun ondan istediği gibi kilo verse de, mükemmel bir vücuda sahip olsa da artık o insan için bu bir takıntı haline geliyor. Bu İngilterede "body dysmorphia" olarak adlandırılıyor. Bu insanlar günden güne sadece kilolarını değil enerjilerini ve uyku düzenlerini de kaybediyor. Sonunda psikolojik destekler, takviyelerle zor ve uzun bir süreç içine atılıyorlar. Söylenen tek bir kelime yüzünden, yargılayıcı tek bir bakış yüzünden, kendi benliğimizden oluyoruz.

Buna rağmen toplum yine de durmak bilmiyor. Yeni bir gün demek, yeni bir baskı demektir toplumun gözünde. Bu sefer de ister mükemmel bir vücudumuz, ister güzel bir yüzümüz olsun, bu sefer de başkasının mutluluğuna kınayarak bakılıyor. Sokakta gezmek oldukça zor hâle geliyor. Ha bu arada illa bir şey yapmanıza da gerek yok kınayarak bakılması için, sadece sokakta yürüyün, bunu yaptığınızda bile gözler üstünüzde olacak. Bu kınayıcı bakışlar yüzünden artık kendimizi tanıyamıyor, içimizden geldiği gibi davranamıyoruz. Prangamızın zinciri acıttığından boynumuzu, pek de hareket edemiyoruz. Sanki sadece büyüklerden onay almak için yaşıyoruz. Kamerayla izleniyormuş gibi, taktığımız maskenin arkasından bizlere verilen rolden çıkmamaya çalışıyoruz. Bu insanın kendi gibi olamama durumu ise zamanla çekingenliğe, toplumdan uzaklaşmaya itiyor kişiyi. Toplum baskısı dediğimiz şey ise çok garip aslında. O, bu diye suçlu gösterebileceğiniz birisi yok çünkü herkes suçlu toplumda. Kahkaha atan kalabalığa kınayarak bakan teyzeler, eğlenmek adına bir şeyler yapan arkadaş gruplarına ters ters bakan abiler, ablalar. Giyimi yüzünden sokaktakileri süzen insanlar.

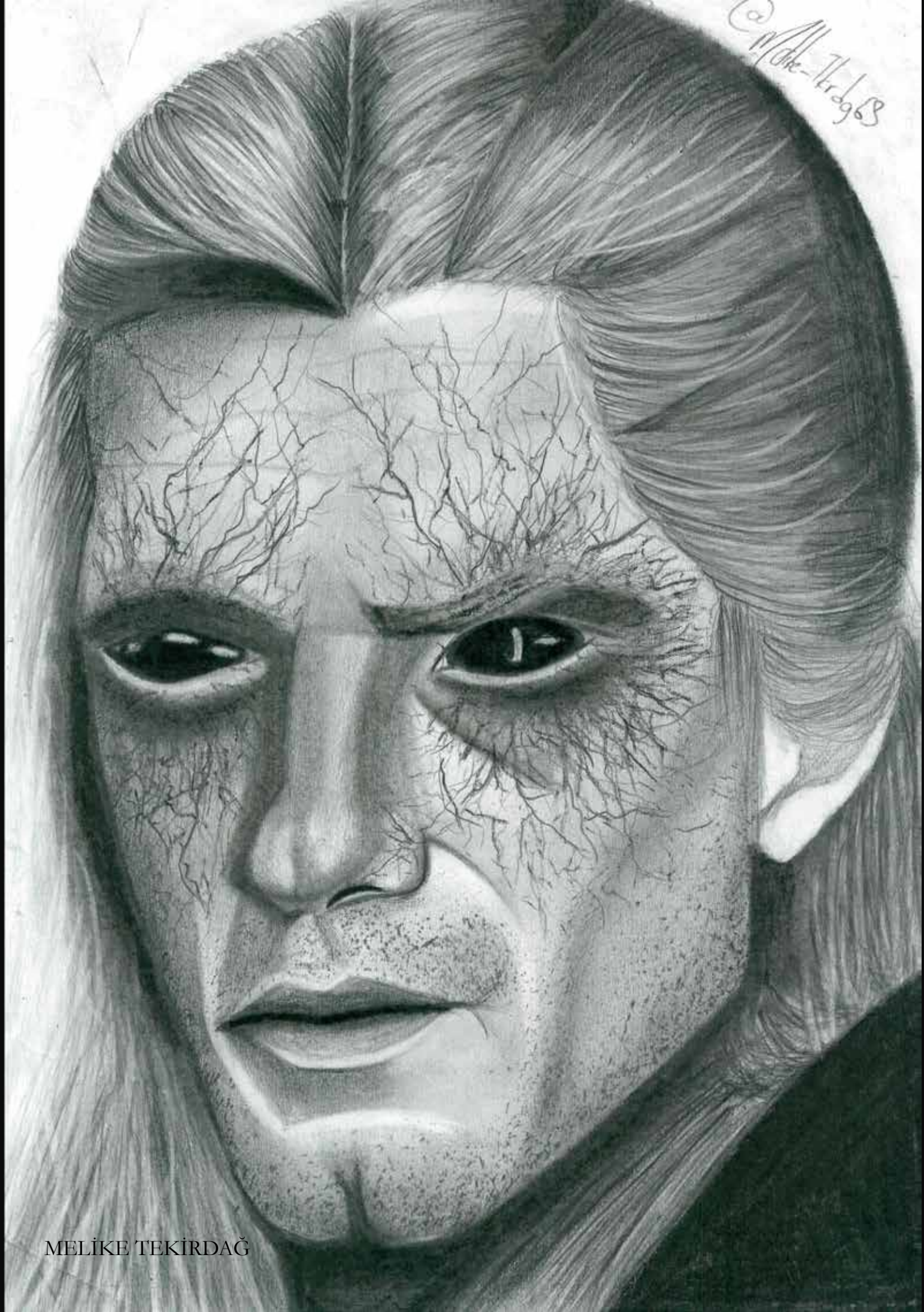

Toplumun tamamı sorumlu bu zorbalık meselesinden ve bu insanların yaptıkları en ufak şey bile kocaman, tek gözlü zorbalık canavarından biri olmalarını sağlıyor. Bu canavarlar bizleri izliyor durmadan, bazen bir iki tane oluyor bu canavardan, bazense onlarca. Peki, nasıl uzak durulur bu canavardan? Nasıl görmezden gelinir bu koca canavarı? Ben şu an on yedi yaşında ve bu baskıyı yaşamış biri olarak birkaç uyarıda bulunacağım sizlere. Zorbalığı, insan vücudunu, karakterini aşağılamayı ve aşağılatmayı normalleştirmeyin. Size veya başkasına yapılmasına izin vermeyin. Emin olun zorbalığa uğrayan kişiyi savunmanız veya o kişiye iltifatta bulunmanız ona verilecek en değerli hediyedir. Eğer ki size yapılırsa da, okulda iseniz ilk işiniz öğretmenlerinize veya okul müdürüne söylemek olmalı. Eğer ki şu an bu durumun içindeyseniz de yalnızca kendiniz olarak aşabilirsiniz bu baskıyı. Aynı zamanda bu karşı gelmeyi küçüklüğünüzden beri size empoze edilmeye çalışılan değerlere sırt çevirerek yapabilirsiniz. Kendiniz olmak, kendinizle yüzleşmek çok zor olacak başta. Maskeniz olmadan gezmek çok zor gelecek, fikirlerinizi filtrelemeden yansıtmak çok gerici bir eylem olacak. Gündelik hayatta yaygın olan insanlarla konuşmak bile epey zorlu bir görev haline gelecek. Ama eminim kendiniz gibi davrandığınızda hissettiğiniz huzur bu zamana kadar yaşadığınız zorlukları daha iyi hale getirecek.

Çok zorlandığınızda günlük yazın, meditasyon yapın veya mutlu olduğunuz anları hatırlamaya çalışın. Bunlar size basit gelse de yalnızca bu minik uygulamalarla zorlukları hafifletmek mümkün. Bir şans vermelisiniz. Bu aşamaları yavaşça atlattığınızda uzun bir yolculuktan evinize dönmüş gibi hissettirecek bu serüven size. Birkaç ay sonra fark etmeden dilediğiniz gibi gülüyor, fikrinizi ifade ediyor ve dilediğiniz gibi giyiniyor hale geleceksiniz ve anlayacaksınız ki düşünmeden, üstüne beyin fırtınaları yapmadan yaşamak dünyanın en büyük ödülüymüş. Emin olun toplumda her yıl, hatta ay ve belki de gün içinde değişen moda vücut dayanmaz. Bedenimiz bize verilen en büyük hediyeysen onu sağlıklı tutmak da bizim görevimiz. Yıllar boyu bu bedende kalacaksınız değil mi? O zaman önceliğiniz sağlığınız ve bedeniniz olmalı. Sözlerimi şu cümlelerle noktalamak isterim.

Unutmayın ki her renge, kahkahaya, hayat hikayesine ihtiyacımız var toplumca. Bir tablonun tek renkten oluşmasındansa rengarenk olmasını tercih ederim açıkçası, bahçem olsa her türden çiçek dikerim, resim yaparken tüm renkleri kullanırım ben. Kendinizi güzelce tanıyın, dilediğiniz gibi giyinin ve davranın. Ne kadar güzel olduğunuzu unutmayın, sizi tanımadan bunları söylüyor oluşum samimiyseniz gelmesin sizlere, görmedim sizi ama her insan güzeldir neticede. Kim belirlemiş ki güzeli çirkini. Vücudunuz, görünüşünüz en son düşüneceğiniz şey olsun. Her insanın, vücudun, düşüncenin değerli olduğunu unutmayın. Kendinizi, çevrenizi sevin. Emin olun tek bir gülümsemeniz bütün kusurlarınızı örtüyor.

@Melike-11/09/68

MELİKE TEKİRDAĞ

Eylül 2022
Sayı 3

Kaleydoskop

KURTULUŞ ANADOLU LİSESİ OKUL DERGİSİ

**Biz Büyük
Bir Aileyiz.**

hayata bir de **kaleydoskop**'tan bak